

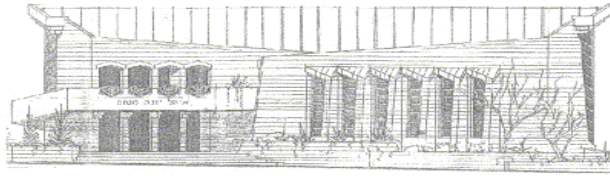
Ohel Yonah Menachem

Synagogue &
Community Center

Rabbi David Spektor

דוא"ל:

vaad@ohelyonah.com

אוהל יונה מנחם

בית כנסת
ומרכז קהילתי

הרב דוד ספקטור

אתר אינטרנט:

www.ohelyonah.com

דרשה מאת הרב דוד אברהם ספקטור לפרשת כי תצא תשע"א בנושא:

שלום כיתה א'

שבת שלום. השבת קיימתי בגופי 'כי תצא' ובאתי אחרי כחודשיים לבית הכנסת בשבת. חלק גדול מהזמן הזה הייתי בבית חולים בשלוש תקופות של אישפוז וגם כשאני בבית העליה לבית-הכנסת כרוכה בלא מעט מאמץ יתר. אבל כתוב 'מפי עוללים ויונקים יסדת עוז'. מהעולים לכיתה א' יסדתי עוז ואני מקבל כוחות נפש וגוף כאחד. ובפרט שבבית-שמש זה לא דבר מובן מאליה שמותר לבנות כיתה א' ללמוד תורה. לצערנו היו כאלה שרצו למנוע מכ-500 בנות צנועות וטובות את הזכות ללמוד תורה. לכן עשיתי היום מאמץ כדי להגיע לבית הכנסת כדי לברך התלמידים וההורים, לא רק מבי"ס אורות בנות אלא מכל ביי"ס. מסופר שפעם בא ר' חיים מוולוז'ין לגאון מוילנא ואמר לו שהוא רוצה להקים ישיבה ויש לו נדיבים שרוצים לעזור וגם תלמידים טובים והכל הולך בסדר והוא מבקש ברכה מרבו, הגאון מוילנא. להפתעתו הגר"א לא היה מוכן לברך אותו. אחרי כמה זמן בא ר' חיים מוולוז'ין עוד פעם לרבו, אבל המצב השתנה וחלק מהנדיבים חזרו בהם וקמו מתנגדים להקמת הישיבה. הפעם להפתעתו ברך אותו רבו ואמר לו שאם יש קשיים ומתנגדים, כנראה שזה דבר גדול ולכן מתנגדים ולכן הוא מברך אותו שיצליח ובאמת ברכתו התקיימה וישיבת וולוז'ין היתה לשם דבר בעולם התורה. כן גם היום אין להיבהל מאלה שמתנגדים שיהיו עוד אורות בבית-שמש. יחד עם זה מחובתי למחות בזה מחאה של תורה כנגד אלה שפוגעים פיזית ומילולית בילדי ישראל ובפרט אלה המטרידים את בנות ישראל. איפה שמירת העיניים? איפה הצניעות? אין זו דרכה של תורה, שדרכיה דרכי נעם. ובכלל נפסק בשלחן ערוך (יו"ד רמ"ה, כב): "אחד מבני החצר או מבני מבוי שביקש ליעשות מלמד תינוקות, אין שכנו יכולים למחות בידו. וכן מלמד תינוקות שבא חבירו ופתח בית ללמד תינוקות בצדו, כדי שיביאו לו תינוקות אחרים או כדי שיבואו התינוקות שאצל זה לזה, אין יכולים למחות בידו, שנאמר: ה' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר (ישעיהו מב, כא)". וכך גם בבית-שמש, אין השכנים יכולים למחות, כאשר פותחים עוד בית ספר נוסף למוסדות חינוך הקיימים באזור, כדי ללמד תינוקות, ילדות תורה ודרך ארץ אלא אדרבא: יגדיל תורה ויאדיר! בנים ובנות יקרים, הייתם עד עכשיו בגן, בגן חובה. המעבר לכיתה א' לבית ספר הוא לא פשוט, אבל זה דבר גדול. בגן יש שעשועים, יש שמחת חיים וזה נפלא. ומסופר בתלמוד (יומא ע"ב), שאמר אביי, שהמטפלת שלו אמרה לו שאם גדל הילד קצת, חשוב שיהיה לו: "תבורי מאני", כלים שיכול לשבור אותם, כדי לפרוק את המרץ שלו. הכלים האלה נקראים בימינו צעצועים, שבקלות ניתן לפרק אותם. וכן מסופר שם על רבה, שהיה קונה כלי חרס שבורים לבניו והם היו שוברים אותם עוד. ובקשתי מכם ילדים יקרים: תקחו אתכם את שמחת החיים שהיתה לכם בגן, עם הצעצועים והכלים השונים, ותכניסו אותה שמחה גם לכיתה א'. תורה, אותיות, קריאה ושאר המקצועות יש ללמוד בשמחה של מצוה, גם אם זה קצת קשה בהתחלה. ואפילו אם יש שיעורי בית. ספרתי כבר בעבר כאן על ילד אחד שקראו לו אברהם יצחק, שלא רצה ללמוד וישב בכיתה א' באי רצון. ניגש אליו המלמד, המורה ושאל את אברהם יצחק למה אתה לא לומד כמו שאר הילדים א,ב, וקריאה לאט לאט? קם אברהם יצחק ממקומו בכיתה והלך לארון הספרים והוציא משם ספר גדול, גמרא ואמר: 'בזה אני רוצה ללמוד'. השיב לו המלמד: 'בסדר, אבל כדי שתוכל ללמוד מתוך הספרים הגדולים, אתה צריך קודם ללמוד א, ב קריאה ועוד. רק אז נחה דעתו של אברהם יצחק והתחיל ללמוד כמו שאר הילדים בכיתה א'. לימים הוא נעשה הרב הראשי של ארץ ישראל, הרב אברהם יצחק הכהן קוק. גם לכם ילדים יש עתיד גדול בתורה ובמדע, אבל הכל מתחיל מכיתה א' ואם קצת קשה אין להיבהל, יש כמה דברים שנקנים בייסורים, בקשיים וביניהם ארץ ישראל ותורה, אבל אז אומר הבעל שם טוב היא נקנית ממש. דבר הנקנה לא בקלות אלא בקשיים, בייסורים ובמאמץ, הוא נקנה ממש. אדם מרגיש שזה באמת חלק ממנו, שהוא התאמץ עליו והתפלל עליו. היום הזה הוא גם יום שמחה להורים. והקידוש היום אחרי התפלה הוא מעין סעודת הודיה של ההורים שזוכים להכניס את ילדיהם לכיתה א' לתחילת לימוד תורה. ונראה שמקור לזה נמצא בספר קו הישר (ע' פרק עב), שכותב שבאותו יום שמביאים את הילד למלמד, נכון הוא שיתענו אביו ואמו של הילד ויתפללו אל א-לוהי השמים שיהיה הילד מוצלח בתורה וביראה ובמעשים טובים ולאריכות ימים ושנים. ולעת ערב אחר התענית יעשו סעודה לעניים ויתנו צדקה כפי משאת ידם, כפי יכולתם, אז בוודאי יהיו לב האב והאם בטוחים שתהיה יראת ה' על אותו ילד. ועוד על האב והאם ליתן שבח והודיה להקב"ה שזיכה אותם להכניס את ילדיהם תחת כנפי השכינה. אמנם גם בגן שמעו סיפורי תורה ורבים כבר למדו אז אותיות, כפי שפסק הרמ"א (יו"ד רמ"ה, ח): "מיד שיהיה בן ג' שנים שלימות מלמדים אותו אותיות התורה, כדי שירגיל עצמו לקרות בתורה". ויש נוהגים לתן מעט דבש על לוח האותיות ויטעם מזה הילד ותהיה לו התורה מתוקה (ע' קו הישר פרק עב). מכל מקום מכיתה א' מתחיל לימוד תורה המסודר. נסיים בתפילת השל"ה, שהורים נוהגים לומר כל ערב שבועות: "באתי לבקש מלפניך שיהא זרעי בעלי תורה, גומלי חסדים ויעבדוך באהבה ותן להם בריאות ויהיה אהבה ביניהם."